

Egyszer volt, hol nem volt
Volt egyszer egy én voltam,
Szájam tátva, szemem csukva
Ébren voltam álmomban.

Összehordtam már sok mindent,
Tettet, kincset, szavakat,
Azt álmomban most úgy döntöttem,
Összerakom magamat.

Mert már van fejem, kezem, lábam,
Csukott szemem, tátott szájam,
Az égen sok csillagom,
Egy orromnál több fülem,
Van őrző-védő angyalom.

Mi kéne még, mi hiányzik?
Okos vagyok, szép vagyok –
Az, ami úgy kisugárzik!
Mint jó pásztor, ha furulyázik,
Amitől úgy én vagyok!

Van szerencsém, van tehetségem,
Szerelmem meg ellenségem,
Jó étvágyam, jól vagyok.
Igazam, van emberségem,
Memóriám, úgy emlékszem,
Szomorú dalt dúdoló.

Van eszem, van tudományom,
Iskoláim, szakmám három,
Mégsem értek semmihez,
De mindenkinek jót akarok,
Segítek és alázkodok,
Egy rossz szavam sincs senkinek.

Szép mellkasom érző szívvel,
Fürge nyelvem jó szájízzel
Néha gyomrom úgy korog.
Boldogságra éhes lelkem,
Nyugalmat vár minden percben,
Állandóan háborog.

Türelmem, hogy sorba álljak,
Nagy hangom, ha kiabáljak,
Nagy hordókban jó borom.
Szorgalmam meg lustaságom,
Jó ötletem meg butaságom,
De máshoz képest jó sorom.

Van egy titkom, nem is egy, – száz!
Van vagyonom, nem is egy ház – bánatom,
Van örömöm, van véleményem,
Nem fogadják, nem is értem,
Szívemben sok száanalom.

Van gyermekem, van feleségem,
Sohasem volt békességem,
A nyugalmat nem ismerem.
Önmagamat én uralom,
Van hitem, de nem gyakorlom
Egy Isten sem kell nekem.

Sok eszem – nincs,
Betegségem – van,
Pár szép emlékem,
Felidézni jó nagyon.
Tettem rosszat, úgy sajnálom,
Helyemet én nem találom,
Ábrándjaim kirepültek
Egy nagy nyitott ablakon.

Víg dalom van szép szavakkal,
Reményem, hogy majd tavasszal
Talán rám is nap süt majd.
Annyit áztam, annyit fáztam,
Életemet magyaráztam,
Értették, vagy nem értették,
Mindenki csak egyet hajt.

Szeretnek is, gyűlölnék is,
Várnak is meg küldenek is,
Törődnek, vagy elhagynának szívesen.
Adok bókot, kapok csókot,
Én már soha nem csalódok.
Sokat láttam tapasztaltam,
Túl lépek már könnyeden.

Annyi minden jut eszembe,
Annyi hang cseng fülembe,
Annyi könny szökik szemembe,
Kitörlöm, erős vagyok.
Annyi kéz szorul kezembe,
Annyi áldás száll fejemre
Annyian lépnének helyembe.
Aki rossz az nem én vagyok.

A sok villámló gondolattól,
Hogy mi lesz ettől, s mi volt attól,
Hogy mi hiányzik még nekem?
Szám becsuktam, szemem nyílott,
A sok álom szertefoszlott –
S felébredtem csendesen.

Újrónafő, Gellén Imre